Упало світло ліхтарів
На день конаючий і тихий,
Та перед смертю він зустрів
Посмертні свічі — дивним сміхом.

І, мабуть, кожний з нас відчув
Той сміх, як переможну силу,
Як перенесену свічу
За межі схилу.

І це тому я, мов у сні,
Пішла серединою вулиць,
І очі, зустрічні, ясні,
Не глянули, а розчахнулись.

Та я минала всі вогні,
Як світло не своєї брами,
Бо чула: жданий довгі дні —
Вже йде з безсмертними дарами.

***